

Udskriftsdato: 9. januar 2026

FOU nr 1981.39 (Gældende)

Rimeligt jobtilbud til langtidsledig

Ministerium: Folketinget

Rimeligt jobtilbud til langtidsledig

Udtalt, at et arbejdstilbud som viceværtmedhjælper til en ingeniør faldt udenfor, hvad der i forhold til ingeniøren kunne anses for et rimeligt tilbud om arbejde i den forstand, dette udtryk var anvendt i lovgivningen om arbejdstilbud til langtidsledige.

Henstillet til et arbejdsmarkedsnævn at tage initiativ til, at der blev givet ingeniøren et nyt arbejdstilbud.

(J. nr. 1980-64-052)

Ingeniør A klagede over, at arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amtskommune ved skrivelse af 28. juli 1980 havde meddelt ham, at nævnet var af den opfattelse, at han havde fået et rimeligt jobtilbud af arbejdsformidlingen i Kolding, der havde anvist ham arbejde som viceværtmedhjælper i Kolding kommunes social- og sundhedsforvaltning (pensionistboliger).

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at ingeniør A, der var født i 1933, var maskiningeniør (Københavns Teknikum 1958). Hans sidste ansættelsesforhold var i perioden 1. december 1973 til 31. juli 1977, da han var ansat på en maskinfabrik som leder af konstruktionsafdelingen, og i perioden 1. august 1977 til 31. januar 1978, da han var ansat i et selskab som leder af konstruktionsafdelingen.

Den 17. april 1980 modtog arbejdsformidlingen i Kolding fra Ingeniørernes arbejdsløshedskasse indberetningsskema (R 1) om, at ingeniør A ville miste retten til arbejdsløshedsdagpenge fra 1. august 1980. En arbejdskonsulent ved arbejdsformidlingen i Kolding havde herefter en drøftelse med ingeniør A den 28. april 1980. I den nedennævnte udtalelse af 22. juli 1980 fra arbejdsformidlingen til arbejdsmarkedsnævnets sekretariat er det oplyst, at ingeniør A under drøftelsen blev orienteret om arbejdstilbudsordningen. I udtalelsen er det endvidere anført, at det i den følgende tid (efter den 28. april 1980) ikke lykkedes at fremskaffe et jobtilbud til ingeniør A, som direkte sigtede mod en ledig med en uddannelse som hans.

Den 9. juli 1980 anviste arbejdsformidlingen ingeniør A en stilling som viceværtmedhjælper ved Kolding kommunes social- og sundhedsforvaltning (pensionistboliger). Ingeniør A blev tilsagt til at møde på arbejdspladsen den 11. juli 1980.

Ingeniør A mødte på arbejdspladsen og blev her nærmere orienteret om arbejdets karakter. I skrivelse af 11. juli 1980 til arbejdsmarkedsnævnet anførte ingeniør A, at arbejdet bestod i renholdelse, snekastning, hækkeklipping, rensning af forstoppede klosetter, udskiftning af vandhanepakninger m.m. Lønnen var opgivet til 38 kr. i timen. Ingeniør A anførte i øvrigt i skrivelsen til arbejdsmarkedsnævnet (bl.a.),

at jobtilbuddet lå arbejdsmæssigt meget fjernt fra, hvad der var rimeligt; han henviste til, at han er maskiningeniør, og at han i sine to sidste stillinger havde været ansat som leder af konstruktionsafdelinger;

at lønnen lå på under halvdelen af normal gage for ingeniører;

at accept af tilbuddet ville medføre overflytning til en anden arbejdsløshedskasse, og at han efter de 9 måneders ansættelse ikke ville kunne opnå arbejdsløshedsunderstøttelsens maksimale beløb.

I anledning af ingeniør A's klage modtog arbejdsmarkedsnævnet en udtalelse af 22. juli 1980 fra arbejdsformidlingen i Kolding. Arbejdsformidlingen oplyste, at ingeniør A havde fået oplyst, at arbejdet som viceværtmedhjælper bl.a. bestod i »undersøgelse af tekniske installationer, som blev meldt i uorden, herunder eventuelt afhjælpning (udskiftning af vandhanepakning, afhjælpning af forstoppelse i afløb med kulsyrepestol etc.), henholdsvis bestilling af håndværkere til at udføre pågældende arbejde, endvidere hjælp til renholdelse (fejning, hækkeklipping, snekastning etc.)«. Arbejdsformidlingen oplyste

endvidere, at Kolding kommunes beskæftigelsessekretariat samme dag havde oplyst, at der ikke var udsigt til, at der i den nærmeste fremtid kunne fremskaffes jobtilbud, som ville stille krav om teknisk uddannelse. Arbejdsformidlingen tilføjede, at ingeniør A's klage havde været drøftet med Ingeniørernes arbejdsløshedskasse, som havde givet udtryk for, at kassen fandt, at ingeniør A under hensyn til, at han havde været ledig i 2½ år, burde have accepteret og tiltrådt det givne jobtilbud, som arbejdsløshedskassen fandt måtte anses for at være rimeligt. Arbejdsløshedskassen ville ikke støtte ingeniør A i en eventuel klage.

Arbejdsmarkedsnævnets sekretariat sendte med skrivelse af 23. juli 1980 ingeniør A's klage og udtalelsen fra arbejdsformidlingen i Kolding til medlemmerne af arbejdsmarkedsnævnets beskæftigelsesudvalg. Sekretariatet henviste til det, arbejdsformidlingen havde anført om drøftelsen mellem arbejdsformidlingskontoret og Ingeniørernes arbejdsløshedskasse. Sekretariatet bemærkede, at der »nok er tale om et jobtilbud, der ligger lige på kanten af det rimelige, men da arbejdsløshedskassen og kontoret er enige om, at det er et rimeligt jobtilbud, må man nok fastholde dette og give den pågældende besked om, at der ikke skal gives et andet jobtilbud.«

I skrivelsen af 28. juli 1980 meddelte arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amtskommune ingeniør A, at nævnet var af den opfattelse, at han havde fået et rimeligt jobtilbud. Ingeniør A havde derefter ikke krav på et nyt jobtilbud. Nævnet tilføjede, at Kolding kommune var villig til at give ingeniør A et job på linie med det tidligere anviste som viceværtmedhjælper.

I ingeniør A's klage til ombudsmanden redegjorde han bl.a. nærmere for sine sidste ansættelsesforhold og for sine økonomiske forhold. Ingeniør A henviste således til, at en teknikumingeniør med hans anciennitet ville have omkring 173.000 kr. i årlig bruttoindkomst (inkl. pensionsbidrag). De to arbejdstilbud, som han havde fået, aflønnedes med 38 kr. pr. time, dvs. ca. 100.000 kr. mindre om året end den løn, han ville kunne opnå som teknikumingeniør.

I en udtalelse i anledning af ingeniør A's klage til ombudsmanden oplyste arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amtskommune, at ingeniør A's klage på ny havde været behandlet på et møde i arbejdsmarkedsnævnets beskæftigelsesudvalg den 14. januar 1981. Efter beskæftigelsesudvalgets opfattelse var sagen tvivlsom. Udvalget fandt imidlertid, at ingeniør A burde have accepteret det afgivne tilbud fremfor fortsat lediggang, også under hensyn til den særlige anvendelse man ville kunne gøre af ingeniør A's faglige kvalifikationer, og til de muligheder stillingen kunne indebære for senere mere kvalificeret beskæftigelse inden for kommunen.

I en skrivelse af 1. april 1981 til arbejdsministeriet anførte ombudsmanden bl.a. følgende:

»...

Den endelige afgørelse af, om der er givet et rimeligt arbejdstilbud, træffes af arbejdsmarkedsnævnet, jfr. § 11 i bekendtgørelse nr. 414 af 24. august 1978 om arbejdstilbud til langtidsledige.

Uanset dette finder jeg at burde anmode arbejdsministeriet om en udtalelse vedrørende det generelle spørgsmål om fortolkningen af bestemmelsen i bekendtgørelsens § 11, stk. 1, om, at arbejdstilbuddet skal være et i forhold til den enkelte langtidsledige rimeligt arbejdstilbud under hensyntagen til arbejdsmæssige og uddannelsesmæssige forudsætninger.

Jeg bemærker herved, at jeg på grundlag af mine foreløbige overvejelser af sagen må være tilbøjelig til at mene, at det arbejdstilbud som viceværtmedhjælper, som arbejdsformidlingen den 9. juli 1980 gav ingeniør (A), ret klart falder udenfor, hvad der i forhold til ingeniør (A) anses for rimeligt.

I forbindelse med arbejdsministeriets udtalelse beder jeg oplyst, om arbejdsministeriet eller arbejdsdirektoratet tidligere (bortset fra direktoratets »vejledning vedrørende administrationen af arbejdsløshedslovens § 97 B om langtidsledige«) - f.eks. i skrivelser til arbejdsmarkedsnævnene, ved besvarelse af spørgsmål i folketinget (eventuelt spørgsmål fra folketingets arbejdsmarkedsudvalg) eller ved udtalelser

om konkrete sager - har tilkendegivet principielle synspunkter vedrørende anvendelsen af bestemmelsen i bekendtgørelsens § 11, stk. 1.

...«

I en udtalelse af 19. juni 1981 anførte arbejdsministeriet, at det er »...begrænset, i hvilket omfang ministeriet kan bidrage til fortolkningen af § 11, stk. 1, ud over at henvise til lovforslagets bemærkninger herom ... samt arbejdsdirektoratets vejledning vedrørende § 97 b, som er omtalt i ombudsmandens skrivelse.

Under tilblivelsen af bekendtgørelsen og vejledningen blev det indgående drøftet, om man nærmere f.eks. ved typiske eksempler skulle beskrive, hvad der var et rimeligt tilbud, og der ikke var et rimeligt tilbud. En sådan eksemplifikation afstod man fra, idet det var den almindelige opfattelse, at der i rimelighedsbedømmelsen ville indgå for mange konkrete momenter, og at man derfor let kunne komme til på uheldig måde at begrænse det frie skøn, som det var overladt arbejdsmarkedsnævnene at foretage.

Som et vigtigt supplerende synspunkt med hensyn til, hvor langt »ned« grænsen går for det rimelige, kan dog fremhæves, at det ved ordningens tilblivelse var en almindelig antagelse, som dog ikke blev eksplicit udtrykt, at et tilbud i sig selv ikke er rimeligt, blot fordi den pågældende rent faktisk har de arbejdsmæssige og uddannelsesmæssige forudsætninger for at kunne bestride arbejdet. I praksis er der tilsyneladende sket en vis glidning på dette punkt...

...«

Arbejdsministeriet vedlagde forskelligt materiale til belysning af tilkendegivelser fra ministeriet eller arbejdsdirektoratet om anvendelsen af bekendtgørelsens § 11, stk. 1. (Noget af materialet er omtalt nedenfor).

I en skrivelse af 16. november 1981 til arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amtskommune udtalte jeg følgende:

»1. Ved lov nr. 298 af 8. juni 1978 om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. blev der i loven indsat bestemmelsen i § 97 b om arbejdstilbud til langtidsledige. Ved lov nr. 277 af 10. juni 1981 om arbejdstilbud til ledige, der trådte i kraft den 1. september 1981, blev kapitel 15 b (der bl.a. indeholdt § 97 b) i lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring ophævet. Loven om arbejdstilbud til ledige viderefører med nogle ændringer tidligere gældende jobtilbudsordninger.

Efter § 97 b, stk. 1, påhvilede det arbejdsmarkedsnævn, kommuner og amtskommuner at sørge for, at der blev givet (bl.a.) langtidsledige medlemmer under 60 år af en arbejdsløshedskasse et rimeligt tilbud om arbejde i mindst 9 måneder i god tid, inden retten til dagpenge ophører (26 ugers reglen).

Efter § 97 b, stk. 3, skulle arbejdsmarkedsnævnet i samarbejde med arbejdsformidlingen og arbejdsløshedskasserne søge at skaffe den langtidsledige et tilbud om arbejde. Hvis arbejdsmarkedsnævnet ikke kunne skaffe tilbud om arbejde, skulle bopælskommunen ifølge § 97 b, stk. 4, søge at give et arbejdstilbud inden for sit eget forvaltningsområde eller en anden offentlig eller offentligt støttet virksomhed eller institution. Var kommunen heller ikke i stand til at skaffe den langtidsledige et tilbud om arbejde, skulle amtskommunen efter § 97 b, stk. 5, give et arbejdstilbud inden for sit eget forvaltningsområde i en anden offentlig eller offentligt støttet virksomhed eller institution.

Arbejdsmarkedsnævnets afgørelse om, hvorvidt der er givet et rimeligt arbejdstilbud, kunne (kan) ikke indbringes for en højere administrativ myndighed.

2. Bemærkningerne til forslaget om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. indeholder mere almindelige bemærkninger om hovedtankerne bag ordningen med tilbud om arbejde til alle langtidsledige. Specielt med hensyn til afgørelsen af om et tilbud om arbejde er rimeligt, er det i bemærkninger til lovforslaget (Folketingstidende 77-78, tillæg A, spalte 4826) anført, at arbejdsmarkeds-

nævnet skal tage et vist hensyn til den enkeltes arbejdsmæssige og uddannelsesmæssige forudsætninger, men den ledige må indstille sig på at få tilbudt et arbejde, der ikke ligger inden for pågældendes tidligere arbejdsområde.

I forbindelse med behandlingen i folketinget af lovforslaget besvarede arbejdsministeren et enkelt spørgsmål fra folketingets arbejdsmarkedsudvalg, der belyser, hvad der forstås ved et rimeligt arbejdstilbud.

På spørgsmålet fra udvalget om, hvorvidt en langtidsledig jord- og betonarbejder kunne tænkes at få anvist arbejde som pædagogmedhjælper, svarede arbejdsministeriet (Folketingstidende 77-78, tillæg B, spalte 1370-71):

»Med lovforslagets bemærkning i stk. 1 om, at den ledige må indstille sig på at få tilbudt et arbejde, der ikke ligger inden for pågældende arbejdsområde, menes, at de grænser, der sædvanligvis gælder for anvisning af arbejde, kan tænkes udvidet noget i det tilfælde, hvor der ellers ikke kan fremskaffes et arbejdstilbud.

Men som det nævnes i bemærkningerne, skal der ved tilbuddet om arbejde tages et vist hensyn til den enkeltes arbejdsmæssige og uddannelsesmæssige forudsætninger. Man må derfor nok regne med, at et eksempel, som anført i spørgsmålet, kun undtagelsesvis vil kunne forekomme, f.eks. hvis den pågældende langtidsledige har særlige forudsætninger for at påtage sig et sådant arbejde.«

3. I lovens § 97 b, stk. 10, var det bestemt, at arbejdsministeren fastsætter nærmere regler om støtteordningen og om administrationen af ordningen.

Sådanne nærmere regler blev fastsat i bekendtgørelse nr. 414 af 24. august 1978 om arbejdstilbud til langtidsledige.

Bekendtgørelsens § 11, stk. 1, indeholdt følgende bestemmelser:

»Arbejdstilbuddet skal så vidt muligt gives inden for den langtidslediges normale arbejdsområde. Det skal være et i forhold til den enkelte langtidsledige rimeligt arbejdstilbud, under hensyntagen til arbejdsmæssige og uddannelsesmæssige forudsætninger samt til afstand fra bopæl og andre personlige forhold.«

Arbejdsdirektoratet har endvidere udarbejdet en vejledning om administrationen af ordningen vedrørende arbejdstilbud til langtidsledige.

I vejledningen (s. 17) er det anført, at den langtidsledige ikke altid vil kunne få anvist et passende arbejde, jfr. arbejdsløshedslovens § 63, og heller ikke vil have krav herpå. Den ledige må derfor indstille sig på, at krav om et rimeligt tilbud ikke er identisk med krav om passende arbejde, og at den sædvanlige anvisningspraksis, hvor der tages hensyn til fag, uddannelse og tidligere erhvervserfaring, derfor vil kunne fraviges.

4. Arbejdsministeriet har i udtalelsen af 19. juni 1981 i anledning af (A's) klage til ombudsmanden henvist til nogle artikler i AC-Debat nr. 4/1981 om jobtilbudsordningen.

I én artikel er omtalt en sag, hvor en langtidsledig forstkandidat i henhold til jobtilbudsordningen var anvist arbejde som skovarbejder. Arbejdsmarkedsnævnet for Århus amtskommune havde fundet, at arbejdstilbuddet var rimeligt.

I artiklen er det oplyst, at arbejdsministeren blev gjort bekendt med sagen, og at han derefter havde taget kontakt med vedkommende arbejdsformidling og arbejdsmarkedsnævn. Dette havde til følge, at den pågældende langtidsledige forstkandidat havde modtaget støtte til at modtage tilbud om et arbejde som forstkandidat i en statsskov.

Arbejdsministeriet har telefonisk over for mig oplyst, at arbejdsministerens kontakt til arbejdsformidlingen og arbejdsmarkedsnævnet er sket uformelt, og at der ikke foreligger brevveksling mellem arbejdsministeriet og arbejdsformidlingen/arbejdsmarkedsnævnet.

I et interview i det samme nr. af AC-Debat har arbejdsministeren gjort nogle bemærkninger vedrørende den nævnte sag, og ministeren har karakteriseret det jobtilbud som skovarbejder, der var givet forstkandidaten, som et »grænsetilfælde«.

5. I forbindelse med behandlingen i folketinget af forslag til lov om arbejdstilbud til ledige (nu lov nr. 277 af 10 juni 1981) blev der af folketingets arbejdsmarkedsudvalg stillet spørgsmål til arbejdsministeren om, hvad et rimeligt arbejdstilbud er. Arbejdsministeren blev således bedt om at konkretisere begrebet »et rimeligt tilbud om arbejde.«

Arbejdsministeren oplyste i den anledning over for udvalget, at der kun havde været få sager vedrørende spørgsmålet, om et jobtilbud var rimeligt, til behandling i nogle adspurgte arbejdsmarkedsnævn, at et arbejdstilbud i praksis betragtes som rimeligt, hvis den langtidsledige ud fra egne fysiske og rent faglige forudsætninger er i stand til at klare det tilbudte job, og at de få sager, der havde været forelagt for nævnene, hovedsageligt havde drejet sig om langtidsledige, der på grund af helbredsmæssige forhold ikke havde haft forudsætninger for at klare jobbet.

Arbejdsministeren var af udvalget bedt om at give nogle eksempler på tilfælde, hvor et arbejdstilbud er rimeligt, henholdsvis ikke er rimeligt. Som eksempler på arbejdstilbud, som arbejdsministeren ikke fandt rimeligt, nævnte ministeren:

»...

Konkrete eksempler:

1. Medlem af Selvstændige Erhvervsdrivendes Arbejdsløshedskasse med skinnebensår forsøgt placeret som køkkenmedhjælper på plejehjem. Forelagt AMN som fandt arbejdstilbuddet urimeligt af helbredsmæssige grunde.

2. Restauratør ønskede langtidsledig faglært murer og tømrer placeret ved reparationsarbejde i sin restaurant. Forelagt AMN, som fandt arbejdstilbuddet uden genoptræningseffekt.

Tænkte eksempler:

3. Medlem af Magistrenes Arbejdsløshedskasse placeret som rengøringsmedhjælper på amtssygehus.

4. Kvindeligt 57-årigt medlem af Handels- og Kontorfunktionærernes Arbejdsløshedskasse placeret ved snerydning.

5. Medlem af Funktionærernes og Tjenestemændenes Fælles Arbejdsløshedskasse (50-årig tidligere overlærer) placeret på egen tidligere skole som pedelmedhjælper.

...«

I et andet spørgsmål fra arbejdsmarkedsudvalget blev arbejdsministeren spurgt, om der er tale om et rimeligt jobtilbud for en akademiker, der får tilbudt arbejde med fremstilling af chokolade.

Arbejdsministeren svarede:

»...

den langtidsledige (må) i visse situationer være rede til at skifte fagområde, og der er i den forbindelse ikke i sig selv noget forkert i, at også en akademiker må skifte evt. til et ikke-akademisk område. Hvis der med det i spørgsmålet nævnte eksempel tænkes på ufaglært arbejde af udelukkende manuel og

rutinepræget karakter, vil et sådant arbejde efter ordningens intentioner normalt ikke kunne betegnes som et rimeligt arbejdstilbud til en akademiker.

De hidtidige erfaringer viser, at omkring 90 pct. af de langtidsledige med en videregående uddannelse har fået et arbejdstilbud inden for vedkommendes eget eller et beslægtet fagområde.

...«

Forarbejderne til 1981-loven indeholder ikke i øvrigt bemærkninger til nærmere belysning af spørgsmålet om, hvad et rimeligt jobtilbud indebærer.

6. I henhold til § 6, stk. 1, i loven om arbejdstilbud til ledige har arbejdsministeren i bekendtgørelse nr. 431 af 20. august 1981 om arbejdstilbud til ledige fastsat nærmere regler om støtteordningen og administrationen af loven.

Bekendtgørelsen indeholder ikke (nye) bidrag til belysning af spørgsmålet om, hvad et rimeligt jobtilbud indebærer.

7. Som det fremgår af det foregående, indeholder hverken loven om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring eller den i henhold hertil udstedte bekendtgørelse nogen nærmere angivelse af, hvad »et rimeligt tilbud om arbejde« indebærer. Afgørelsen af, om et arbejdstilbud til en arbejdsledig i et foreliggende tilfælde kan anses for rimeligt, beror derfor i væsentlig grad på en skønsmæssigt præget vurdering.

Forarbejderne til loven indeholder en vis angivelse af, hvilke hensyn der bør indgå i denne vurdering. Det fremhæves således på den ene side, at der skal tages et vist hensyn til den enkeltes arbejdsmæssige og uddannelsesmæssige forudsætninger, og på den anden side, at de grænser, der sædvanligvis gælder for anvisning af arbejde, kan tænkes udvidet noget i de tilfælde, hvor der ellers ikke kan fremskaffes et arbejdstilbud (se nærmere ovenfor under pkt. 2)...

Disse elementer i den skønsmæssige vurdering genfindes i de administrative forskrifter, se ovenfor under pkt. 3.

Arbejdsministeriet har i sin udtalelse af 19. juni 1981 med bilag til ombudsmanden tilvejebragt yderligere materiale, der kan tjene til belysning af, hvad der nærmere ligger i »et rimeligt tilbud om arbejde«. Jeg sigter herved især til de konkrete og konstruerede eksempler på jobtilbud, som efter arbejdsministerens opfattelse ikke kunne anses for »et rimeligt tilbud om arbejde«, der blev fremdraget i forbindelse med folketingets behandling af den nu gældende lov nr. 277 af 10. juni 1981 om arbejdstilbud til ledige (ovenfor under pkt. 5).

På det således foreliggende grundlag må jeg efter min gennemgang af sagen være af den opfattelse, at det jobtilbud (som viceværtmedhjælper), som ingeniør (A) modtog den 9. juli 1980 af arbejdsformidlingen i Kolding, falder udenfor, hvad der i forhold til ham kunne anses for »et rimeligt tilbud om arbejde« i den forstand, hvori dette udtryk var anvendt i den dagældende bestemmelse i lovens § 97 b, stk. 1. Ved min bedømmelse har jeg også lagt vægt på forløbet af den konkrete sag om en forstkandidat, der er omtalt under pkt. 4.

Jeg finder derfor at måtte henstille til arbejdsmarkedsnævnet, at nævnet tager initiativ til, at der gives ingeniør (A) et nyt arbejdstilbud, nu efter reglerne i lov nr. 277 af 10. juni 1981 om arbejdstilbud til ledige.«

Sagen gav herefter anledning til yderligere brevveksling (bl.a.) mellem arbejdsmarkedsnævnet og mig. Ved beretningsårets udløb var brevvekslingen endnu ikke afsluttet.

Supplerende oplysninger om sagen

I anledning af min henstilling udsendte arbejdsdirektoratet efter anmodning fra arbejdsministeriet en rundskrivelse af 18. februar 1982 til samtlige arbejdsmarkedsnævn og arbejdsformidlingskontorer. Rundskrivelsen indeholdt et udførligt resumé af sagen, og det var anført, at arbejdsministeriet »finder, at henstillingen fra ombudsmanden er af principiel betydning for behandling af sager om »rimeligt arbejdstilbud.«

Efter at arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amtskommune havde fastholdt, at arbejdstilbuddet til A havde været rimeligt, meddelte jeg efter en fornyet gennemgang af sagen arbejdsmarkedsnævnet, at jeg i det hele måtte fastholde min opfattelse og dermed også min henstilling. Jeg gjorde samtidig folketingets retsudvalg og arbejdsministeren bekendt med sagen.

I den anledning udtalte arbejdsministeren over for folketingets arbejdsmarkedsudvalg, at han i det hele kunne tilslutte sig min redegørelse, og at han ligeledes delte min utilfredshed med, at nævnet ikke ville tilbyde A et nyt arbejdstilbud.

Arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amt fastholdt efter fornyet behandling af sagen fortsat sin opfattelse.

Supplerende oplysninger om sagen

Ingeniør A anmodede mig om at udvirke, at han fik bevilget fri proces under en sag, som han agtede at anlægge mod arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amtskommune med påstand om, at nævnet tilpligtedes at anerkende, at nævnet ikke i overensstemmelse med gældende lovgivning havde givet ham et rimeligt arbejdstilbud.

I skrivelse af 14. december 1984 til Vejle statsamt henstillede jeg, at en ansøgning fra A om fri proces blev imødekommet.

Vejle statsamt underrettede mig om, at statsamtet havde bevilget A fri proces.

Jeg meddelte statsamtet, at jeg havde taget det oplyste til efterretning.

Vestre landsret afsagde dom i sagen den 5. maj 1986. I dommen hedder det:

» ...

Ifølge den dagældende § 97 b, stk. 1, i lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. har sagsøgeren haft krav på, at der med henblik på hans genplacering på arbejdsmarkedet blev givet ham et rimeligt tilbud om arbejde. Der findes ikke grundlag for at antage, at der blev udvist fejl eller forsømmelse i bestræbelserne på at give sagsøgeren et rimeligt tilbud om arbejde. Det tilbudte arbejde som viceværtsmedhjælper findes imidlertid efter det oplyste om arbejdets indhold sammenholdt med sagsøgerens uddannelse og faglige baggrund ikke at kunne anses som et rimeligt tilbud om arbejde i lovens forstand. Landsretten tager derfor sagsøgerens påstand til følge.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, Arbejdsmarkedsnævnet for Vejle Amtskommune, bør anerkende, at sagsøgte ikke - i overensstemmelse med gældende lovgivning om arbejdsformidling og om arbejdstilbud til ledige - har givet sagsøgeren, (A), hvad der i lovgivningen betegnes som »et rimeligt arbejdstilbud«.

I sagsomkostninger betaler sagsøgte inden 14 dage 18.000 kr. til statskassen.

... «

Dommen blev ikke anket til højesteret.

Jeg meddelte arbejdsministeriet, at det efter min opfattelse ville være naturligt - i tilslutning til arbejdsdirektoratets rundskrivelse af 18. februar 1982 (omtalt i min beretning for 1982, s. 299) - at arbejdsmarkedsnævnene og arbejdsformidlingskontorerne blev orienteret om vestre landsrets dom.

A modtog herefter en godtgørelse fra arbejdsmarkedsnævnet for Vejle amtskommune og et nyt arbejds-tilbud.